

Bogăția uitată¹

Prefață (la ediția în limba germană)

Prin studiul biblic personal și lucrul la pagina noastră de internet www.soundwords.de cu mulți ani în urmă ne-a atras atenția tema pe care vrem s-o tratăm în cartea aceasta. Am devenit conștienți cât de important este pentru existența noastră de creștini să înțelegem acțiunea lui Dumnezeu în diferitele epoci ale istoriei omenirii, ca prin aceasta să cunoaștem cu ce poziție, chemare și binecuvântare deosebită am fost binecuvântați noi creștinii astăzi de Dumnezeu. După timpul apostolilor această bogăție a fost uitată timp de multe secole, până când ea a fost redescoperită la începutul secolului al 19-lea.

În această carte vrem să arătăm ce poziție minunată ocupă credincioșii în prezent înaintea lui Dumnezeu și ce binecuvântări unice ne-au fost date, care nu au fost date în timpurile Vechiului Testament și nici nu se vor da vreodată în viitor. Vrem să facem pe creștini să înțeleagă speranța lor măreață și chemarea măreață în Hristos, și să lămurim diferența dintre epoca noastră și celelalte epoci. Numai dacă înțelegem diferențele vom putea cunoaște mai bine chemarea noastră. Cunoașterea poziției noastre înaintea lui Dumnezeu determină decisiv viața noastră ca creștini, și putem evita multe învățături false, dacă avem înaintea ochilor „modelul de cuvinte sănătoase” (2 Timotei 1.13). Înainte de toate lucrurile atunci vom da un răspuns Dumnezeului nostru și Tatăl pentru faptul că trăim într-o epocă pentru care Dumnezeu în planul Său veșnic a prevăzut să copleșescă pe ai Săi cu bogății.

Acolo unde în creștinătatea germană până acum s-a ținut cu tărie la învățătura biblică referitoare la dispensațiuni (perioade de timp, economii), în ultimul timp au apărut într-o măsură foarte mare alte păreri și parțial se răspândesc foarte mult, ca de exemplu prin comentarii ale căror cărți au apărut în ultimii ani în Germania.² Părerile sunt în opoziție cu ceea ce noi prezentăm în cartea aceasta. Cine preia părerile acelor comentarii nu va putea cunoaște că Adunarea (Biserica) are o poziție deosebită înaintea lui Dumnezeu, și de aceea creează cu totul alte așteptări cu privire la prezent și la viitor. În această carte vrem să luăm atitudine și să apărăm adevărul dispensațional³ împotriva părerilor altora. Răspândirea tot mai mare a acestor păreri în zilele noastre a făcut ca privirea la bogăția deosebită a epocii noastre să fie întunecată. Dar și neglijarea acestei bogății în învățătura dată credincioșilor în unele locuri a condus ca ea să fie puțin cunoscută. De aceea vorbim în titlul cărții de „bogăția uitată”. Faptul că ne preocupăm „iarăși” îndeaproape cu această temă – chiar dacă cu regret în sens negativ -, ne oferă ocazia să prezentăm generației noastre aceste bogății, care pe de o parte sunt atacate, iar pe de altă parte deseori neglijate sau uitate deja și având speranța să devină așa de importante, ca viața noastră înaintea lui Dumnezeu să fie influențată de ele.

¹ Preluat din lucrarea „**Der vergessene Reichtum**” cu păstrarea împărțirii pe capitole și subcapitole. (n. tr.)

² Mai târziu vom prezenta mai îndeaproape unele idei ale acestor comentarii și le vom combate.

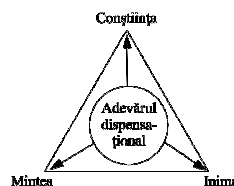
³ Cu privire la explicarea noțiunii „dispensație” vezi în continuare § 6.2.

Noi nu vrem să recomandăm cu insistență această carte numai criticilor adevărului dispensațional și să-i rugăm să cântărească sincer argumentele, ci noi o prezentăm și acelor care au crescut cu această învățătură, dar care în discuții și controverse „li se taie repede respirația”. Cu regret unii creștini au renunțat în ultimii ani la această învățătură, deoarece din lipsă de fundamente pentru părerile lor nu au putut să se apare împotriva contrazicerilor. Această carte dorește să ofere ajutor și să arate că există răspunsuri convingătoare și în conformitate cu Scriptura chiar și la întrebările grele.

Însă noi dorim să ne adresăm nu numai creștinilor care s-au confruntat deja cu această temă. Sunt abordați și creștinii tineri și aceia care pentru prima dată vor să se preocupe cu această temă; ei ar trebui în primul rând să se preocupe în mod deosebit de amănunțit cu prima parte.

Alcătuirea și caracterul acestei cărți ar putea probabil să pară ciudate, deoarece ea are atât caracter de învățătură cât și caracter de mustrare, respectiv de încurajare și apologetic⁴. În spațiul în care se vorbește limba germană nu ne este cunoscută o carte care explică sistematic elementele adevărului dispensațional și care le apără împotriva altor păreri și pe lângă aceasta descrie legătura și efectul acestei învățături asupra vieții noastre. Lucrările de informare se adresează în general minții și nu la inimă și conștiință; cărțile de zidire spirituală la rândul lor se adresează mai mult inimii cititorului – voinței și simțămintelor lui -, ca să-l entuziasmeze pentru mărimea revelațiilor deosebite ale lui Dumnezeu, sau ele sunt o predică adresată conștiinței, pentru ca cititorul să cunoască unde anumite adevăruri biblice se referă direct la viața lui și vor să corecteze. În astfel de cărți rareori învățăturile biblice sunt prezentate sistematic sau apărute.

Aici vrem să construim o arcadă mare și în această carte să prezentăm adevărul dispensațional ținând seama de toate cele trei aspecte (minte, inimă, conștiință), căci și cu privire la această temă cele trei aspecte sunt strâns legate între ele – în orice caz atunci când se ține seama de contextul în care este prezentat adevărul dispensațional în Noul Testament. Desigur aceasta este neobișnuit în această carte, dar este exact așa intenționat.

Cu regret este în puterea naturii păcătoase din noi, că noi pe de o parte suntem foarte inerti față de numeroasele dovezi ale adevărului, și pe de altă parte ne lăsăm foarte repede influențați de puținele presupuse contradovezi. Satan folosește deseori lucruri mărunte ca elementele mari ale adevărului să devină fără efect, ceea ce uneori poate avea repercusiuni enorme asupra vieții noastre. Și în mod regretabil trebuie spus că sunt chiar „apărători” ai

⁴ Apologetic: apărarea, justificarea unei păreri, a unei doctrine sau ceva asemănător, (© Duden, Das Fremdwörterbuch).

adevărului dispensațional, care se numesc „progresiști”, deci „înaintați”, dar care diluează adevărul dispensațional și de aceea el devine în mod justificat vulnerabil.

Probabil unii cititori consideră antetul cărții („Inima adevărului dispensațional”) ca fiind arogant, deoarece noi nu vorbim despre o „păreră”, o „teorie” sau despre „dispensaționalism”, ci despre „adevăr”. Se poate ca el să privească ca rătăcire, ceea ce noi considerăm ca fiind adevăr dispensațional. Cu siguranță în timpul nostru postmodern ar fi mult mai popular ca pentru tema tratată în această carte să se prezinte mai multe concepții diferite și să se arate particularitățile lor. Însă ceea ce noi avem nevoie nu este să fim „purtați încoace și încolo de orice vânt de învățătură” (Efeseni 4.14), ci avem nevoie de o convingere fermă despre ceea ce credem. Apostolul Pavel a scris lui Timotei: „Dar tu rămâi în cele ce ai învățat și de care ai fost *deplin încredințat*, știind de la cine ai învățat ... vestește Cuvântul, stăruie la timp și nelatimp, muștră, ceartă, încurajează cu toată îndelunga-răbdare și învățătura” (2 Timotei 3.14; 4.2). Dacă noi am primit învățătura lui Pavel, nu trebuie să ne rușinăm pentru o convingere fermă de aceste lucruri.

Titlul acestei cărți a luat naștere din observarea că bogăția deosebită a epocii noastre este din nou amenințată să alunece în uitare. Aceasta este cu atât mai trist cu cât ne gândim că bogățiile epocii acesteia au fost readuse la lumină abia la începutul secolului al 19-lea, după multe secole de uitare: John Nelson Darby a fost cel care în jurul anului 1830 a început să învețe din nou poziția cerească a Adunării (Bisericii) și să o facă cunoscut multor creștini și prin călătoriile lui fără încetare. Tot mai mult a fost adusă la lumină bogăția deosebită a epocii noastre. Dacă înțelegem această bogăție, inima adevărului dispensațional, aceasta ne va conduce să gândim mare despre Dumnezeu și mic despre noi și să adorăm pe Dumnezeu pentru planul Său veșnic.

Rugăciunea noastră este, ca prin această carte probabil unii să se întoarcă de la învățăturile și părerile false și să păzească pe alții de la o alunecare de la adevăr. Dacă deja pe un tată pământean îl doare dacă copiii lui nu arată nici un interes pentru moștenirea tatălui lor, cu cât mai mult Îl va dura pe Tatăl nostru ceresc, dacă copiii Lui nici nu înțeleg și nici nu prețuiesc „bogăția gloriei moștenirii Sale” (Efeseni 1.18) în felul în care El Își dorește aceasta.

Această carte poate sluji ca ghid. De aceea am alcătuit un cuprins foarte detaliat precum și o listă cu cuvinte cheie, locuri din Biblie și ilustrații. Unele tabele și grafice completează expunerile noastre. Partea întâi introduce în elementele de bază și ar trebui citită în context. Astfel la început stă imaginea ca întreg, înainte ca apoi să te poți dedica detaliilor tabloului. Partea a doua descrie principiile de comentare a Scripturii – în mod deosebit profetia -, care este importantă pentru a interpreta corect Scriptura. Inima cărții o constituie partea a treia: ea tratează capitole din Noul Testament, care au importanță deosebită pentru adevărul dispensațional, și ne arată bogăția specială, cu care Dumnezeu dorește să ne aducă în legătură. Partea a patra se ocupă între altele cu teme care în timpul de acum sunt controvers discutate. Multe teme speciale și întrebări speciale sunt tratate în partea a cincea.

Cu mulțumire ne-am folosit de multe scrieri ale părinților și ale unor autori în viață, care împreună cu noi țin cu tărie la adevărul dispensațional. Tuturor celor care au făcut remarci ajutoare la manuscris sau ne-au ajutat în vreun fel oarecare la scriere, le mulțumim cordial în locul acesta, în mod deosebit lectorului nostru Gabriele Naujoks.

Wuppertal, Septembrie 2009

Dirk Schürmann

Stephan Isenberg

Partea 1

Introducere

Această parte este principială și are scopul de introducere în adevărul dispensațional.

1 Introducere

*„... tainei acesteia ... care este Hristos în voi,
... pe care noi Îl vestim, îndemnând pe orice om
și învățând pe orice om, în toată înțelepciunea,
ca să prezentăm pe orice om desăvârșit în Hristos.
Pentru aceasta mă și ostenesc, luptându-mă...”
Coloseni 1.27-29*

1.1 O învățătură importantă

Cuvintele „dispensațional” sau „dispensaționalism”⁵ dau naștere probabil la unii la gândul la o dogmă rece, respectiv pură teologie. Dorința noastră este însă să arătăm că în această carte este vorba de mult mai mult decât numai o înțelegere corectă a adevărului dispensațional sau a unei învățături referitoare la epoci: este vorba de inima vieții noastre creștine. Pe lângă toate gândurile teologice din această carte dorim să nu trecem cu vederea inima cititorului – și înainte de toate – inima lui Dumnezeu. În definitiv adevărul dispensațional se preocupă cu întrebarea, cum a acționat Dumnezeu în diferite epoci și cum acționează El, ca să prezinte gloria Sa.

Vrem să convingem pe cititorii noștri că este necesar să se preocupe îndeaproape cu tema „adevărul dispensațional”. Căci ea este o temă importantă: nu numai cu privire la întrebările referitoare la evenimentele de importanță mondială din viitor în general și la viitorul pe care îl așteaptă credincioșii, ci și pentru Evanghelia deosebită,⁶ pe care Dumnezeu o lasă să ne fie vestită în epoca creștină, și pentru felul în care Dumnezeu Își imaginează Adunarea (Biserica).

⁵ Cu privire la explicarea noțiunii „dispensaționalism” vezi în continuare § 6.2.

⁶ În § 4 ne vom ocupa cu această Evangheliă deosebită.

Această învățătură este fundamentală pentru înțelegerea celorlalte învățături ale Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă avem o imagine falsă despre învățatura referitoare la epoci, inevitabil vom înțelege fals și multe alte părți ale adevărului. Cu cât mai inexact este „modelul de cuvinte sănătoase” (2 Timotei 1.13) al nostru, cu atât mai mult vor fi părți din Biblie pe care noi nu le putem ordona corect.

1.2 Nu este apărută nici o „teorie abstractă”

Nu ne preocupă apărarea vreunei teorii sau a unei „teorii abstracte”, respectiv să folosim anumiți „ochelari teologici”. Atunci ar fi puțin important dacă te abați puțin la stânga sau la dreapta de la acest punct de vedere. Dar dacă este vorba de a ține cu tărie la învățatura apostolului Pavel – căci despre aceasta este vorba potrivit cu 2 Timotei 3.10⁷ -, atunci este cu totul altceva. De aceea vrem să ne preocupăm cu întrebarea, ce spune Sfânta Scriptură cu privire la aceste lucruri.

1.3 Specificul creștinismului

Este vorba de natura specifică a creștinismului. Ispășirea, nașterea din nou, iertarea păcatelor sau cunoașterea despre un Salvator nu sunt specifice pentru creștinism, ci ele caracterizează credința credincioșilor din *toate* timpurile.⁸ Există creștini care leagă orice binecuvântare cu „mântuirea”, cu salvarea veșnică. În fond pentru ei în afară de mântuire nu mai există nimic altceva; din cauza aceasta ei gândesc că pentru toți credincioșii ar fi pregătite aceleași binecuvântări, deoarece toți primesc aceeași mântuire. Ei nu cunosc că mântuirea este baza comună pentru toți credincioșii tuturor timpurilor și că este numai o singură mântuire, dar pe lângă aceasta în diversele epoci au fost și vor fi multe binecuvântări, care depășesc mântuirea.

Ce diferențiază timpul în care trăim, cu privire la acțiunea lui Dumnezeu cu poporul Său, de timpurile care au trecut și de timpurile viitoare, și ce consecințe are aceasta asupra vieții noastre? Are o mare importanță, dacă noi credem într-o făgăduință pământească sau în una cerească. Făgăduința pământească îndreaptă ochii noștri spre lucrurile vizibile, în timp ce făgăduința cerească îndreaptă ochii noștri spre lucrurile care sunt „sus”, „unde este Hristos” (Coloseni 3.1). A încheiat Hristos legământul Său cu Adunarea Sa mireasa, sau relația dintre mireasă și Mire este altceva decât o relație de legământ? Are Israel ca popor un viitor pe pământ, sau există numai așa-numitul Israel „spiritual”, care este încă recunoscut de Dumnezeu și care astăzi s-a transformat în Adunare (Biserică)? De felul cum răspundem la aceste întrebări va fi influențată așteptarea noastră referitoare la evenimentele viitoare. Dacă profețiile nu se vor împlini literalmente, atunci se pune întrebarea, pe ce ne putem noi atunci baza, când Dumnezeu vorbește? Nu va însemna pentru viața noastră ca creștini o diferență fundamentală, dacă noi așteptăm ca venirea Domnului Isus să aibă loc în orice moment, sau dacă avem convingerea fermă că înainte de venirea Sa ar trebui să aibă loc diferite evenimente, care probabil vor surveni abia după multe generații? În funcție de convingerea

⁷ „Dar tu ai cunoscut (ai înțeles) cu exactitate învățatura mea.”

⁸ Făcând excepție de diferențele în gradul de cunoaștere al acestor adevăruri.

noastră, dacă creștinii au o chemare pentru pământ sau pentru cer, aceasta va avea influență de exemplu asupra atitudinii noastre față de politică și a înțelegerii noastre cu privire la Adunare (Biserică).

Vedem deci că aceste întrebări au importanță fundamentală pentru viața noastră ca creștini.

1.4 Învățătura apostolului Pavel – combătută?

Când Pavel a scris a doua sa scrisoare lui Timotei în anii 66/67 după Hristos, el trebuia să deplângă că toți cei care erau în Asia Mică s-au îndepărtat de el (2 Timotei 1.15). Nu ar trebui el să deplângă în zilele noastre, că cea mai mare parte din creștinătate – și prin aceasta nu ne referim în primul rând la creștinătatea cu numele – s-a îndepărtat de el? Pavel învăța, că noi nu suntem legați cu Hristos pe pământ, ci cu Hristos în cer. Acest gând ar trebui să determine pe deplin viața noastră. Dar câtă împotrivire este în zilele noastre împotriva a trăi cu adevărat „ceresc” și să fi conștient că „cetățenia noastră este în ceruri” (Filipeni 3.20). Căci a avea o „cetățenie în ceruri” înseamnă că noi „nu suntem din lume”, după cum Domnul nostru nu era „din lume” (Ioan 17.14). Înseamnă că nu numai duminica ci și luni este valabil: „ asemenea Celui ceresc, așa sunt și cei cerești” (1 Corinteni 15.48). Înseamnă și, că gândul nostru este îndreptat „la cele de sus” (Coloseni 3.2), unde stau ascunse binecuvântările noastre spirituale în locurile cerești (Efeseni 1.3). Importanța acestui fapt pentru cunoașterea noastră spirituală și consecința pe care o are sau ar trebui s-o aibă înțelegerea acestui fapt asupra comportării noastre, deseori nu este înțeleasă și cu regret deseori nici nu este dorită, căci cu aceasta este legată practicarea circumciziei spirituale a inimii, prin aceea că nu dăm loc la ceea ce caracteriza pe omul nostru vechi.⁹ Aceasta nu este plăcut.

Că noi creștinii suntem „cerești”, deoarece suntem legați cu Hristos în cer, și binecuvântările noastre sunt „în locurile cerești”, este chemarea¹⁰ cea mai mare a tuturor timpurilor. Această chemare este pentru satan un spin deosebit în ochi. Deoarece el nu ne mai poate smulge pe noi ca credincioși din mâna Tatălui (Ioan 10.29), vrea ca noi să trăim cel puțin după liniile de ghidare ale altei epoci (de exemplu după Lege sau după o formă derivată din Lege), potrivit unei chemări care nu corespunde înălțimii chemării lui Dumnezeu din epoca actuală. De aceea

⁹ Ne gândim în privința aceasta la Coloseni 3.5-11. Circumcizia noastră spirituală a avut loc pe Golgota (Coloseni 2.11), însă ea trebuie pusă mereu în practică și după convertirea noastră, așa cum poporul Israel a fost circumcis la Ghilgal (Iosua 5.2-9) și după fiecare luptă se reîntorcea la locul acesta (vezi Coloseni 3.5 și Filipeni 3.3).

¹⁰ La o chemare din partea lui Dumnezeu este vorba de faptul că Dumnezeu Își revendică dreptul deplin pentru Sine asupra unei persoane (sau popor) și pentru aceasta îl cheamă afară din relațiile ei de până acum – în măsura în care acestea sunt împotriva cerințelor lui Dumnezeu – (vezi de exemplu Avraam; Geneza 12). Țelul acestei chemări este un domeniu nou de interese și binecuvântare pentru această persoană sau acest popor. De exemplu interesele lui Avraam după chemarea sa erau țara Canaan și binecuvântarea din această țară. Chemarea sa și a poporului Israel erau orientate exclusiv spre pământ. Chemarea creștinului dimpotrivă este orientată spre cer. Noi suntem „tovarăși ai chemării cerești” (Evrei 3.1), noi nu suntem „din lume” (Ioan 17.14), „cetățenia noastră este în ceruri” (Filipeni 3.20), noi am fost scoși „din veacul rău de acum” (Galateni 1.4). Aceia, care nu au fost chemați, rămân neatinși de acțiunea lui Dumnezeu în chemare. Ei rămân în situația în care se află. Chemarea suverană a lui Dumnezeu cu privire la făgăduințe este eficace numai pentru cei chemați, aceasta înseamnă, nu te poți împotrivi acestei chemări. Însă ea nu trebuie confundată cu strigătul de invitație din partea lui Dumnezeu pentru a primi Evanghelia. Acestei chemări se poate desigur împotrivi.

apostolul s-a rugat și a îndemnat de mai multe ori, „umblați într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați” (Filipeni 1.27; Efeseni 1.16-20; 4.1).

Pe parcursul cărții vom înțelege mai bine în ce măsură această chemare deosebită este așa de importantă și ne vom lămuri ce efect practic are ea asupra vieții noastre ca creștini. Desigur vrem să ne respectăm ca creștini, chiar dacă avem diferite păreri, dar suntem convinși că țelul lui Dumnezeu cu noi va eșua complet dacă vom trata această temă cu ușurătate și vom gândi că toate acestea „nu sunt așa de importante” și această discuție are trebui „lăsată pe seama teologilor”. Această carte nu are menirea să extindă terminologia teologică a creștinilor, ci să le ajute să devină conștienți de chemarea lor înaltă, pentru ca să trăiască o viață de bucurie și spre onoarea lui Dumnezeu. Cu toată slăbiciunea dorim să ne facem una cu dorința apostolului Pavel: pe el l-a interesat nu numai să aducă oameni la Hristos, ci și să-i prezinte „desăvârșiți în Hristos” (Coloseni 1.28). Apostolul a spus aceasta în mod deosebit cu privire la „taina cea ascunsă din veacuri și din generații, dar arătată acum sfinților Săi, cărora Dumnezeu a vrut să le facă cunoscut care este bogăția gloriei tainei acesteia printre națiuni, care este Hristos în voi, speranța gloriei” (Coloseni 1.26.27).

1.5 Argumente împotriva adevărului dispensațional

Multe argumente împotriva adevărului dispensațional sunt deseori numai încercări de intimidare și vor să condamne din principiu această învățătură.

1. Există de exemplu argumentul istoriei: cum se poate ca o învățătură așa de importantă așa de multe secole nu a fost cunoscută?¹¹ Un astfel de argument servește pentru intimidare, dar la o analiză mai exactă nu are nici o justificare. Învățăturile false, care au fost propovăduite deja în primul secol al creștinismului, rămân false, chiar dacă între timp ele au o vechime de aproape două mii de ani, și învățături, care au fost redescoperite în secolul al 19-lea, dar care au fost tratate deja în scrierile apostolului Pavel și deci sunt în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu, nu sunt învățături greșite din cauză că ele au fost redescoperite de relativ puțin timp. Etalonul poate fi și trebuie să fie numai Cuvântul lui Dumnezeu.

Nu surprinde că anumite învățături au fost iarăși întunecate, căci apostolul Pavel a atenționat deja: după plecarea lui „vor veni la voi lupi răpitori” și chiar din rândul credincioșilor, ca să zicem așa din interior, „se vor ridica oameni vorbind lucruri stricate” (Faptele Apostolilor 20.29,30). Astfel nu este de mirare, că o învățătură fundamentală ca aceea despre justificarea prin credință a fost umbrită multe secole și abia în timpul Reformei a fost predicată din nou. (Vom reveni la aceasta în § 6.8.2.) Deja Calvin a trebuit să se confrunte¹² cu acest reproș. Și pe lângă aceasta să ne

¹¹ Compară D. Moody, *The Word of Truth – A Summary of Christian Doctrine Based on Biblical Revelation*, Grand Rapids, Michigan (Wm. B. Eerdmans Publishing Company) 1981, pag. 555.

¹² Vezi în privința aceasta scrierea de dedicație adresată împăratului Franț I al Franței a primei ediții a *Institutio christianae religionis* (1536).

gândim, că în privința învățaturii despre justificare este vorba de mântuirea noastră veșnică, de întrebarea referitoare la cer și iad, viață și moarte, ceea ce noi nu putem spune despre tema cărții de față.

2. Așa-numitul ad-hominem-argument¹³ se referă la omul prin care acest adevăr în principal a fost redescoperit. John Nelson Darby a început după 1827 să vestească diferite elemente ale adevărului dispensațional. El este privit ca tatăl unei mișcări a fraților „separatiste”, înaintea căreia el a stat ca un fel de „papa”. Prin ekklesiologia (învățătura despre Adunare / Biserică), care nu poate fi despărțită de escatologia (învățătura despre ultimele lucruri) ei, el a „injectat” acestei mișcări o conturare a Bisericii cu tendința spre sciziuni. Însă acestea sunt afirmații foarte unilaterale. La studiul mișcării fraților și a învățaturii lui Darby se poate obține de asemenea o cu totul altă impresie. Chiar dacă aceste reproșuri ar fi adevărate, trebuie pusă întrebarea, dacă acest argument are vreo valoare, dacă învățătura despre adevărul dispensațional este în concordanță cu Scriptura.
3. Deseori dispensaționalismul este pus în legătură cu învățături ciudate, pe care până acum noi nu le-am găsit la toți frații așa-numitei mișcări a fraților de la începutul secolului al 19-lea, care au intervenit pentru adevărul dispensațional. Așa se afirmă de exemplu, că potrivit învățaturii dispensaționale ar fi două căi diferite spre mântuire sau creștinii nu ar avea nimic a face cu predica de pe munte și așa mai departe; învățături pe care de exemplu Darby nu le-a dat.
4. De la sfârșitul secolului al 20-lea bagajul de idei dispensaționale este pus la îndoială în mișcarea fraților și după cum se pretinde „dus mai departe”, și anume de reprezentanții așa-numitului dispensaționalism „progresiv”. Ei afirmă, că ei au „dezvoltat mai departe” învățătura din secolul al 19-lea la „structuri dispensaționale, care sunt mult mai biblice”¹⁴. Prin aceasta, după părerea lor gândurile din secolul 19 sunt demne de îmbunătățit. (Ne vom ocupa în detaliu cu aceasta într-un alt loc: vezi § 22.32.)

În mod deosebit în zilele noastre sunt forțe mari la lucru să răpească creștinilor savurarea binecuvântărilor lor spirituale și poziția lor cerească deosebită, sau să facă această poziție deosebită să devină uitată de credincioși. Satan se folosește de toate mijloacele să împiedice înțelegerea, savurarea și trăirea acestei părți a adevărului. „Pentru că lupta noastră nu este împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva stăpânilor, ... împotriva puterilor spirituale ale răutății în locurile cerești” (Efeseni 6.12). Această luptă are loc tocmai atunci când credinciosul se preocupă cu ceea ce „este speranța chemării Lui, ce este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți și ce este nemărginita mărire a puterii Lui față de noi, care credem” (Efeseni 1.18,19a). De aceea noi dorim să facem ca apostolul, care spune despre sine: „Pentru

¹³ Un ad-hominem-argument înseamnă că anumite împrejurări, care sunt legate cu o persoană, pot leza conținutul adevărului învățaturii sale sau al argumentării lui.

¹⁴ C. A. Blaising, *Dispensationalism: The search for Definition*, în C. A. Blaising, D. L. Bock, *Dispensationalism, Israel and the Church*, Grand Rapids, Michigan (Zondervan Publishing Company) 1992, pag 15.

aceasta îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, ... ca să vă dea, după bogăția gloriei Sale” (Efeseni 3.14,16; compară cu Efeseni 1.15). Cu cât un creștin este orientat mai mult spre pământ, cu atât mai puțin a înțeles îndemnul apostolului Pavel de a îmbrăca „toată armura lui Dumnezeu” (Efeseni 6), și cu cât un creștin este mai mult conștient de chemarea sa înaltă, cu atât mai mult el va avea în vedere să caute „cele de sus, unde Hristos este așezat la dreapta lui Dumnezeu” (Coloseni 3.1).

Deci cu privire la tema noastră în primul rând nu este vorba să extindem cunoașterea noastră cu privire la viitorul Adunării (Bisericii) lui Dumnezeu și a lui Israel – oricât de interesant ar putea fi aceasta. Este vorba mai mult ca noi ca și creștini să cunoaștem însemnătatea „chemării noastre cerești” (Evrei 3.1) ca și caracteristică a creștinismului și ca această cunoaștere să nu rămână fără efect asupra vieții noastre. De asemenea nu este atât de important să cunoaștem schema succesiunii în timp a fiecărei epoci și să putem numi diferențele – cu toate că aceasta este de ajutor și noi ne vom cupa și cu această temă -, ci esențialul este ca noi să cunoaștem și să trăim poziția noastră deosebită în Hristos.

1.6 Cum obține Dumnezeu țelul istoriei universale?

În cadrul adevărului dispensațional este vorba în final de întrebarea: Cum obține Dumnezeu țelul istoriei universale? – Taina voii lui Dumnezeu (țelul istoriei mondiale) pentru „administrarea plinătății timpurilor” (acesta este momentul în care toate căile lui Dumnezeu au ajuns la țintă pe pământ) ne este numită categoric în Efeseni 1.10: Pe Dumnezeu Îl interesează, să unească „sub un Cap în Hristos toate lucrurile care sunt în ceruri și lucrurile care sunt pe pământ. În El”. Este foarte important, că aici nu se spune numai: „... care sunt în ceruri și care sunt pe pământ”. S-ar putea crede, că „în El” ar fi de prisos, căci deja înainte se spune „... în Hristos”, și pentru al doilea „care” ar fi valabil același lucru. Însă Duhul Sfântă accentuează prin repetare două puncte: în primul rând Dumnezeu a alcătuit planul să Se glorifice pe Sine Însuși în Hristos. De aceea Pavel repetă „în El”. În al doilea rând este important că desfășurarea gloriei Sale în Hristos cuprinde două sfere: cea pământească („pe pământ”) și cea ce cerească („în ceruri”). Israel stă în mod deosebit în legătură cu revelarea gloriei lui Dumnezeu în Hristos pe pământ, deoarece Israel are făgăduințe de binecuvântare pământească, care se vor vedea împlinite într-o împărăție a păcii aici pe pământ. Adunarea (Biserica) dimpotrivă este legată cu Hristos glorificat în cer, căci credincioșii au voie deja astăzi să șadă „împreună în locurile cerești în Hristos Isus” (Efeseni 2.6), unde în curând ei vor fi răpiți și cu trupul. Cerul este patria Adunării (Bisericii), căci „asemenea Celui ceresc, așa sunt și cei cerești” (1 Corinteni 15.48), și de acolo Adunarea și Hristos vor domni peste toate în cer și pe pământ. De aceea Pavel repetă în versetul 10 expresia „și lucrurile”.

1.7 Inițierea în temă

După părerea noastră intrarea în tema cărții este mult simplificată prin prezentarea din prima parte. Prin aceasta vrem să arătăm, că reproșul, că gândurile acestea ar fi un model de gândire teologică, pe care numai puțini ar putea să-l înțeleagă, nu este justificabil.

Este evanghelistul Matei, cel care în evanghelia sa printre altele tratează detaliat trecerea de la epoca veche la epoca actuală. Aici se poate recunoaște o derulare foarte naturală a evenimentelor. Însă înainte de a ne preocupa cu evanghelia sa, vrem mai întâi să studiem anumite locuri biblice profetice din Vechiul Testament, ca să descoperim la ce se aștepta un izraelit temător de Dumnezeu în timpul intrării în scenă a lui Mesia. După aceea ne vom ocupa cu evenimentele care au avut loc atunci când aceste așteptări nu s-au împlinit. În al treilea rând ne vom ocupa cu învățătura, așa cum Dumnezeu a prezentat-o prin Pavel, și la sfârșitul părții întâi cu diferitele epocii ale căilor lui Dumnezeu cu oamenii.